

בס"ד. ש"פ קרח, ה' תמוז, ה'תשכ"ב

(הנחה בלתי מוגה)

ויקומו לפני משה גו' קריאי מועד¹. ואיתא בזהר² (ונתבאר בכיאורי הזהר להצ"צ³) קראי כתיב חסר יו"ד, אמאי קראי, אלא הכי הוא, מלכותא דארעא כעין מלכותא דרקיעא, ורזא דא כל אינון כתרין עלאין (שהם עשר ספירות דב"ן) דשמא קדישא (היינו שם מ"ה) אתאחיד בהו (דהיינו ששם מ"ה מברר שם ב"ן והיו לאחדים), כלהו זמינין מאתר דאקרי קדש (בחי' חכמה), הה"ד⁴ מקראי קדש, ואימתי בשעתא דמועד זמין בעלמא (והיינו שבשבת נמשכים ומתגלים עצמיות מוחין דאבא בז"א, ועד"ז ביו"ט נמשכים מוחין דאמא שבתוכם נה"י דאבא). כגוונא דאינון כתרין עלאין דזמינין מקדש עלאה, הכי נמי קדש תתאה (מלכות דאצילות, שנקראת ג"כ חכמה, חכמת שלמה, חכמה תתאה) זמין לחילוי (נשמות ומלאכים דבי"ע) לאתעטרא ולאעלאה להו כו' ואינון חיילין כולהו זמינין לאתעטרא בהאי קדש תתאה בזמנא דמועד שריא בעלמא (והיינו שבשבת ויו"ט נמשך להם תוספת גילוי אור מבחי' מלכות דאצילות, ע"ד שנמשך תוספת אור בז"א ע"י חכמה עילאה). וכגוונא דחילהא קיימין לעילא הכי נמי קיימי ממנן דעמא כדוגמא דילה לתתא, וע"ד אקרון קראי מועד, ובגין דאנון לתתא קראי מועד חסר אבל בשלימו יתיר אינון כו'.

ומבאר הצ"צ⁵, שתוכן מאמר הזהר הוא לבאר מה שנקראים גדולי הדור קריאי מועד, ועל זה אומר שמלכותא דארעא כעין מלכותא דרקיע, והרי הנהגת העולמות היא ע"י המדות דאצילות, שהם הנקראים קריאי מועד, וכמו כן ההשפעה ממלכות דאצילות לבי"ע היא ע"י י"ב מלאכים מחנה שכינה וכן י"ב שבטים, שהם מלאכים ונשמות היותר עליונים, שהם מקבלים ההשפעה תחילה, ועל ידם נמשך אח"כ לפרטים כו'. ובדוגמתם למטה בעוה"ז הן ראשי העדה שעל ידם הנהגת

מב, ד ואילך. ועם הגהות — ביאורי הזהר לאדמו"ר הצ"צ ח"ב ע' תתקעז ואילך.

(4) אמור כג, ב, שם, ד.

(5) ביאורי הזהר שם.

(1) ריש פרשתנו (קרח טז, ב).

(2) ריש פרשתנו (קעז, ב).

(3) ריש פרשתנו (ח"א ע' תפג ואילך).

וראה גם ביאורה"ז לאדמו"ר האמצעי פרשתנו

העדה, שכך הוא סדר השפעת אלקות לנש"י שנמשך תחלה לנשמות כלליות כו'. ולכן נקראים ג"כ קריאי מועד, כמו שהוא למעלה, רק שנכתב קריאי חסר יו"ד, והיינו דוקא בעדת קורח שנחסר אצלם היו"ד, שזהו מצד העדר הביטול.

(ב) **ומוסיף** לבאר ענין המועד דשבת ויו"ט, שבו נמשך מוחין דאו"א בז"א, דלכאורה אינו מובן, שהרי ההמשכה מאו"א לז"א היא בתמידות, אפילו מצד סדר ההשתלשלות, ועאכו"כ ע"י עבודה. אך הענין הוא, שבשבת ויו"ט נמשך תוספת אור מאו"א לז"א, עד שהתוספת מרובה הרבה לאין קץ על הקצבה המוכרחת כדי חיותם וקיומם. ותוספת אור זה נמשך מבחי' הכתר, כידוע שכל הוספת אור חדש מא"ס ב"ה הוא ע"י הכתר. וזהו אומרו כלהו זמינין מאתר דאקרי קדש, כי ענין הקדושה הוא בכתר. וממשיך לבאר הטעם שגילוי זה הוא בשבת ויו"ט דוקא, ע"פ משל למלך בשר ודם⁶ (כנ"ל שמלכותא דארעא כעין מלכותא דרקיעא) שבדרך כלל יושב סגור בחדרו בבית המלכות ואין רואין אותו, רק שמו נקרא עליהם, אבל אין מתגלה עצמותו, משא"כ בזמן השמחה, כשנוצח במלחמה, אזי עושה סעודה לשריו ועבדיו ומתגלה אליהם. והנמשל למעלה, שהאור וחיות הנמשך בכל העולמות הוא רק מבחי' שמו בלבד, אבל בשבת ויו"ט הוא גילוי מהותו ועצמותו, והוא מצד ניצוח המלחמה, שהו"ע הביוררים שהאדם מברר בכל ימי המעשה, כמ"ש לעשות את השבת, מי שטרח בערב שבת כו'⁸, ועד"ז ביו"ט. ומצד זה נעשה המשכת תוספת אור מבחי' הכתר.

(ג) **והנה** ע"י ההמשכה בזמני המועדים דשבת ויו"ט, שנמשך תוספת אור בז"א ובמלכות מאו"א ע"י הכתר, נעשה ענין של שמחה, וביחד עם זה, נעשה גם ענין של ביטול. וזהו"ע התכללות מוחין דאו"א, כידוע⁹ שמוחין דאמא הו"ע השמחה, ומוחין דאבא הו"ע הביטול. והענין בזה, כמבואר¹⁰ בענין ולא נחם אלקים דרך ארץ פלשתים¹¹, שגם בקדושה יש בחי' פלשתים, מלשון מבוי המפולש, והו"ע התגלות השמחה בפילוש ובגלוי ובהתרחבות כו', אלא שמצד ענין השמחה בלבד יכולים לבוא ח"ו

אם הבנים. לקו"ת שמע"צ שם.
10 ראה תו"א בשלח סא, סע"ג ואילך.
תו"ח תולדות קמג, ג ואילך.
11 ר"פ בשלח.

6 ראה גם לקו"ת שמע"צ פח, ד.
7 תשא לא, טז.
8 ע"ז ג, סע"א.
9 ראה זהר ח"א ריט, א. ח"ב פד, א. פה,
ב. פרדס שער כג (שער ערכי הכינויים) ערך

לבחי' פלשתים דלעו"ז, ולכן צ"ל גם ענין הביטול וקבלת עול, שעיי"ז תהי' השמחה כדבעי. וזהו גם ענין התכללות המוחין בשבת ויו"ט, היינו, לא רק ענין השמחה שמצד מוחין דאמא, אלא גם ענין הביטול שמצד מוחין דאבא. ואף ששמחה וביטול הם לכאורה שני הפכים, מ"מ, מתייחדים ב' ההפכים מצד גילוי אור היותר נעלה כו'. ולכן נקראים מקראי קודש, כיון שנוסף על השמחה יש בהם גם ענין הביטול ששרשו מחכמה שנקרא קודש. וענין זה מודגש גם אצל פרנסי הדור, שגם אצלם ישנם ב' הענינים דשמחה וביטול. ולכן נקראים קריאי מועד, כי כמו שבמועד ישנו ענין השמחה והביטול, כך יש בחי' זו בממונין דעמא.

אמנם בעדת קורח כתיב קראי מועד חסר יו"ד, והיינו, לפי שלא רצו שתהי' התכללות השמחה שמצד מוחין דאמא עם הביטול שמצד מוחין דאבא, כמו שהם למעלה בבחי' תרין רעין דלא מתפרשין¹², אלא שתהי' רק השמחה שמצד מוחין דאמא, ללא ענין הביטול. וזהו ענין מחלוקת עדת קורח על משה רבינו, מצד העדר הביטול כו'.

(ד) **ויש** להוסיף בזה, שהפעולה של פרנסי הדור, נשמות כלליות של נשיאי ישראל, היא בדוגמת פעולת ההמשכה שבמועד, שזוהי המשכה שלמעלה מהשתלשלות. והענין בזה, כמבואר בתניא¹³ בפירוש מארז"ל¹⁴ בתחלה עלה במחשבה לברוא את העולם במדת הדין (שהו"ע ההמשכה שבסדר השתלשלות) ראה שאין העולם מתקיים שיתף בו מדת הרחמים, שהו"ע התגלות אלקות ע"י צדיקים ואותות ומופתים שבתורה, כולל גם האותות ומופתים שנמשכים ע"י הצדיקים¹⁵, כמו המועד ד"ב תמוז, שבו נמשך גילוי שלמעלה מהשתלשלות, ע"י בעל הגאולה, כ"ק מו"ח אדמו"ר, נשיא הדור. ומצד גילוי זה צריך להיות הן ענין השמחה והן ענין הביטול, כנ"ל. אמנם, כדי שיוכל להיות הן שמחה והן ביטול, צריך להיות יחוד ב' הפכים. וענין זה יכול להיות אצל הממונין דעמא, משא"כ כו'¹⁶.

(12) ראה זהר ח"ב נו, א. ח"ג ד, א (ובאור אלקים).
 (13) לקו"ת פ' ראה יח, ב. ובכ"מ. (15) ראה שעהיוה"א שם. לקו"ת תזריע כג, א.
 (14) פסיקתא רבתי פסקא בחודש השביעי (16) ע"כ נמצא בהרשימה שתח"י, וחסר (פמ"א, ב). פרש"י בראשית א, א (ד"ה ברא המשך וסיום המאמר (המו"ל).)